

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΟΥ ΕΞΠΡΕΣ

Τό ξεπρές ανέκοψε άπότομα τήν ταχύτητα του και όστερα άπό μερικά δευτερόλεπτα σταμάτησε έντελώς.

Ή Βέρθα μισάνοιξε τά μάτια της και περιέφερε τό βλέμμα της στην καμπίνα του βαγώνου - λί.

— Νά φθάσαμε άραγε άπό τώρα ; ψιθύρισε.

Κύτταξε τό πολύτιμο ρολόϊ του χεριού της και ειπε πάλι :

— "Α, μπά ! "Εχομε άκόμη μιάμιση ώρα όσοπου νά φθάσουμε στό Μπαρρίτς. Μά τότε γιατί σταμάτησε τό τραίνο, άφου ειπε ξεπρές και δέν κάνει σταθμό πουθενά ; "Ισως ή μηχανή νά έπαθε τίποτε. "Ας κοιμηθούμε λοιπόν πάλι.

Και έξαπλώθηκε στην κοκίτσα της, άφου έφριξε ένα βλεμματόν στόν σύνοτρο της, ό όποιος κοιμάταν στην άπάνευτα κοκίτσα.

"Ομοίμενος ό φίλος του ό Ζάκ δέν ειπε καθόλου όμορφος όταν κοιμάται, ψιθύρισε. Κύτταζε τί άσχημη έκφραση έχει τό πρόσωπό του !..

Και μέ τά λόγια αυτιά, ανέκρινε τά μάτια της.

Τή στιγμή όμως που άποκοιμάταν γλυκά - γλυκά, άκούσθηκε άπ' έξω άπ' τό βαγόνι μιά φωνή που την έκαμε νά τιναχθή επάνω. Κάποιος - κάποια γυναίκα μάλλον - μιλούσε μέ τήν προσφορά τής ιδιαιτέρας πατρικός της Βέρθας.

"Μπά ! ψιθύρισε εκείνη, βλέπω πως βρισκόμαστε σέ μέρος που μιλούν τί δισεκτο του χωριού μου. Μά που βρισκόμαστε λοιπόν !..

Και άμέσως, άφου σπρώχθηκε άπό τή θέση της άνασήκωσε μιά γωνιά του παραπέτασματος, πλησίωσε τό πρόσωπό της στό κροσταλλένιο τζάμι τής καμπίνας και κύτταξε έξω. Τό τραίνο ειπε σταματήσει σ' ένα άδασό άπό πεύκα. "Ανάμεσα στό πεύκα ήταν ένας δρομάκος που κατάληγε ό μιά μικρή λιμνοίλα, στη μέση του άδασου.

Ή Βέρθα Σασσενάδ άνεγνώρισε άμέσως τό τοπείο. "Ήταν τό άδασό του Λάντ. "Ενα αίσθημα άγονίας και λύπης βαθείας έσφριξε τήν ψυχή της. Κύτταξε προσεκτικότερα και ειδε ένα σπιτάκι μ' έναν κήπο, άπ' τό σπατάκι εκείνο που ειχε χτίσει ειδικώς ; ή εταιρεία τών σιδηροδρόμων γιά τους φίλακας τής γραμμής. Ή Βέρθα άναγνώρισε τό σπατάκι εκείνο άπ' τήν κλιματαριά που ύψωνε τό λυγερό κορμί της, μπροστά στην πορτοίλα, ως τή στέγη.

"Έξω άπ' τήν πόρτα του σπιτιού, κάποιος χωριάν μιλούσε μέ μιά γυναίκα, τήν φύλακα τής γραμμής. Ή Βέρθα, μόλις ειδε τή γυναίκα εκείνη, οίχτηκε προς τά πίσω. Ή καρδιά της άρχισε νά χτυπά δυνατά. Τής φαινόταν πως θάσπαζε. Τό πρόσωπό της πήρε μιά άπερίγραπτη έκφραση χαρής και λύπης, πόνου κ' ευτυχίας συγχρόνως.

Τό ήξερε βέβαια πως θά περνούσε άπ' αυτό τό μέρος... Όταν ό Ζάκ Ρουφλέ, ό "φίλος" που ειχε άποκτησει πρό όλίγων έβδομάδων, της ειπε ότι θά πήγαιναν νά περάσουν λίγον καιρό στό Μπαρρίτς, κάποια άόριστη άνησυχία, κάποια κρυφή, τύχης συνειδήσεως, έθόλωσε τή χαρά της. Και γι' αυτό προσπάθηκε νά βρῆ έναν δρόμο, έστο και μακρυνού, γιά νά πάη στό Μπαρρίτς μέσφ Ισπανίας, χωρίς νά περάσει άπ' τό μέρος εκείνο. "Αλλά όταν συμβουλευθήκε τό δρομολόγιο τών σιδηροδρόμων, καθυσάχασε γιαι βεβαιώθηκε πως τό ξεπρές περνούσε μέ ταχύτητα δρόντια χιλιόμετρον τήν ώρα, χωρίς νά σταματήσει πουθενά. "Ετσι θά περνούσε άπ' τό μέρος εκείνο ένα άυτή θά κοιμάταν και θά έφθανε στό Μπαρρίτς, μέ τήν αυγή. Και έύστηνα όμως νά ήταν, τό ξεπρές θά περνούσε σάν άστραφύ κ' ειπε ζήτημα αν θά πρόφθανε νά οίξη έστο και μιά ματιά στό μικρό εκείνο σπατάκι τής φύλακος τής γραμμής.

Και νά τώρα που ή μυστηριώδης μοίρα, με μιά έξαρτική σύμπτωση, τήν έφερε έτοι άντιμέτωπη προς τό παρελθόν της.

Ή Βέρθα έφερε τά χέρια της σ' αυτιά της προσπαθώντας νά τά βουλώσει γιά νά μήν άκούη τήν κουβέντα του χωριάν-του μπάμα Ριγκάλ-μέ τήν γρηά φύλακα τής γραμμής, τήν γρηά Σασσενάδ, τήν μητέρα της. Γιατί ή γρηά εκείνη ήταν ή μητέρα της. "Αλλά δέν τό καταόρωσε. Τά λόγια τους έφθαναν καθαρά κ' ευδιάκριτα σ' αυτήν. Και ή Βέρθα άκουε άναγκαστικώς τήν κουβέντα τους.

"Ο μπάμα Ριγκάλ έλεγε πως μιά έκτιμώματος τής γραμμής, εκείθε κάτω προς τήν άγροτική κοινότητα, ειχε άναγκάσει τό τραίνο νά κάνει σταθμό.

" Ή άγροταυλις του Κορμιγιόν !.. Τό άκουσμά της έκανε τή Βέρθα νά τιναχθή. Έκει μέσα ειχε ζήσει τρία χρόνια ως ύπηρέτρια. Έκει ειχε γνωρίσει και άγάπησει τών Ζερμάν Πορτάλ Κορμιγιόν, τόν γιού τών άφεντικών της. "Αναπολούσε τά γαλλικά ποιόνά που βρισκόταν μαζί του και τ' απαλά, γαλήνια βρόδία που έκανε περιπατώντας στό πλευρό του... τά πρώτα έρωτικά λόγια που της ειχε πη κοντά στη λιμνοίλα... τήν δυνατή έθωδιά του ίδιου της θαλάσσης και τό ρετινού τών πευκών... τήν άνάμικτη και άκαθόριστη βρή που έβαναν ό άγέρας επάνω στό πεύκα μαζί μέ τά κύματα του ό-

κεανού... "Αναπολούσε τήν τρομερή άπογοήτευση που έννοιωσε κάτοπιν, τό σφάλμα της που άποκαλύφθηκε μπροστά σέ όλους, τόν γρισμό της στό σπατάκι τής μητέρας της στη σιδηροδρομική γραμμή, όπου γέννησε τό παιδί της, τήν Μαριετοίλα της. "Ήταν τό κοινό, τό αόνιο και θλιβερό ρομάντο τών φτωχών κοριτσιών.

Πλησίως γιά μιά στιγμή στην πόρτα, τήν άνοιξε και έξανκίταξε τό σπατάκι τής μητέρας της. Νά εκεί, σ' εκείνο τό δοματίκι μέ τό άνοχτό παραθύρο, που τό πλαισίωσε ή κλιματαριά, εκεί-πριν άπό δέκα χρόνια-κατοικούσε ως κόρη, εκεί ειχε γίνει μητέρα κ' έφερε στόν κόσμο τή Μαριετοίλα της... "Στην άνάμνηση τής μικρούλας της κόρης, ή καρδιά της έννοιωσε μιά πίεση άκόμη δυνατώτερη, φριχτή, άβάσταχτη. Τά βλεμάτια της γύριζαν άδεια και κάρφωθήκαν στό μικρό νεκροταφείο, του όποιου ό σταυρός έξωφριζάν πέρα στόν όρίζοντα. Έκει ειχε θάψει τήν Μαριετοίλα της, που τά μάτια της ειχαν τό χρώμα τής βιολετίας.

Μετά τόν θάνατο τής κόρης της, ή Βέρθα έννοιωσε ότι δέν μπορούσε νά μείνη πειά στό χωριό της. "Ήταν πειά κακοφρημισμένη και όπου βρισκόταν και όπου στεκάνταν γινόταν άντικείμενο έρωσιών και σαρκασμών. Γι' αυτό ένα πρωί ειχε φύγει γιά τό Παρίσι, όσος φεύγει κανείς γιά νά σωθή.

Τό Παρίσι ! "Ο άπέραντος όκεανός άμμου, στόν όποιον αυτή ήταν ένας μικρός κόκκος ! Έκει έζησε πειά, στην άρχή ως ύπηρέτρια, έπειτα ως κμαριέρα, κάποιας ήθροιάς του κινηματογράφου, έπειτα παιζόντας ως βουβό πρόσωπο του κινηματογράφου. "Από κει και πέρα ειχε θρημασεινική έξέλιξη. Έγινε χορευτρια του μουσικ χούλλ, άσπρη τής όπερέτας, έπειτα του κινηματογράφου, παιγιδάκι και τύραννος συγχρόνως τών άνδρών. Τι θά γινόταν άραγε αύριο ; ποιος τό ξέρει ;

"Ετσι, πίσω άπ' τό τζάμι του παραθύρου, ειδε νά ξεπερνά μπρος άπό τά μάτια της σάν κινηματογραφική ταινία, όλη τή ή δυστυχισμένη και τρικυμιώδης ζωή της !..

"Και νά σκέπτεται κανείς, ψιθύριζε μονολογώντας, ότι τίποτε άπ' όλα αυτά δέν θά μπορούσε νά συμβή ! "Α ! "Αγ μπορούσε κανείς νά σταματήσει τήν ζωή του στην ωραιότερη αυγή της, νά τήν άκηνηθή στην πιο γλυκύα στιγμή της !..

"Αναπολούσε πώς, όταν ήταν κόρη, έβγαине κάθε πρωί, στό παραθύριά εκείνο-που έβλεπε τώρα άπέναντί της, τόσο κοντά της και τόσο μακρυνά τής συγχρόνως-μέ ξεπέλακα τά μαλλιά της, και μέ δάκρυγα τά μάτια της μπρος στη μαγεία του τοπειού και τής ζωής... "Αναπολούσε πως έβλεπε τότε, κάθε πρωί, νά περνά τό ξεπρές τών Παρισίων κουβαλιόντας και πληγμωδή ταχύτητα τούσους ώραιούς κινήσεις και τούσες ώραιες κινήσεις προς τήν γοητευτική αυγή του Μπαρρίτς.

"Αλλοίμονο ! Τώρα ήταν κ' αυτή μιά άπ' τις ώραιες εκείνες κινήσεις του ξεπρές και ταξίδιου μαζί με έναν άπ' τούς ώραιούς κυριούς... "Α ! Πώς θά ήθελε νά πετάξη τις πολυτελείς τουαλέτες της και νά έξαναρροσθόν τόν σκόδρο της ύπηρέτριας, νά έαναγινή ή άπλοική κόρη του παρελθόντος !..

Τότε, ένας περασμός, τήν έκυριώνει. "Ήθελε ν' άνοιξη τήν πόρτα τής καμπίνας της, νά ηρθήξη έξω, νά τρέξη προς τήν γρηούλα, τήν φύλακα τής γραμμής και νά περάσει τά μπράτσα της γύρω άπ' τό γέρικο λαμό της.

"Ενα χαμόγελο πικρίας άνέβρισε στό χείλι της μέ τήν σκέψη εκείνη. "Αλλοίμονο ! Τά μπράτσα της ήταν πολύ χρισσοφορημένα κ' ό λαμυός εκείνος βρισκόταν πολύ μακρυνά τής πειά... "Αυτό που ειχε σκεφθεί ήταν άδύνατο νά πραγματοποιηθή. "Υπάρχουν ρεζίματα που παρασύρουν και που δέν μπορεί κανένας νά τ' άνεβή προς τήν άντίθετη διεύθυνση. Έξ' άλλου τώρα, όσος ήταν συνειδησίμενη, θά στενοχωριόταν μέχρι θανάτου αν έμενε, έστο και μιά μέρα στό μικρό χωριό της. "Όταν δοκιμάει κανείς όρισμένα ποιά, τά πίνει μέχρι τέλους.

Ή Βέρθα Σασσενάδ κύτταξε τή μητέρα της άκουμισμένη στό κινητό ξύλινο όδοφραγμια, καμυπορημένη, άποκαμωμένη. Κάτω απ' τή χωριάτικη σκυφία της, έπρόβριλαν τά άδερφα μαλλιά της, και τά γεράματα ειχαν μαραζώσει τά έλλοστε όδοντα μάγουλά της. Έκείνη τή στιγμή εκανε μιά άπ' τις συνειδησίμενες της χειρονομίες και έξεσε λίγο τό αυτί της... Ή άσημάτην εκείνη κίνησης πλημμύρισε τήν ψυχή τής Βέρθας με μιά άνέκφραση στερηγή.

Και όμως, πόσο ήταν σκληρό νά περνάει έτσι άπό κοντά της, χωρίς νά τήν άγκυλιάσει !.. "Ισως δέ θά τήν εναβάθρισε ποτέ πειά.

"Εκείνη τή στιγμή τό τραίνο σφριζέει και ξεκίνησε σιγά-σιγά... "Ο όπατάκι τής γρηούλας τής άκουμισμένης στό έξύλινο κινητό όδοφραγμια θά έσβινε σέ λίγο... Ή Βέρθα στη

Πλησίασε γιά μιά στιγμή στην πόρτα, τήν άνοιξε...

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΑΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

‘Η παιδική του ηλικία. ‘Η ἀλλεπάλληλες ἀποτυχίες του πατέρα του στις επιχειρήσεις του. ‘Από τὴν ἐξοχή στὴν πόλη καὶ ἀπὸ δουλειὰ σὲ δουλειά. Τὸ φιλεμαθὲς παιδάκι. Μία μικρὴ κλεψὴ καὶ ἡ μεγάλῃ τῦψεις τῆς. ‘Ο ‘κουρευλῆς’! ‘Ο Τζάκ Λόντον ἐφημεριοδότης! Ναυτὴς σὲ πειρατικὸ πλοίο! Τὰ ὄχτῶ δολλάρια καὶ ἡ βάρκα. ‘Η πρώτη του φιλολογικὴ ἐπιτυχία κ.τ.λ.

ΙΨΟΚΙΝΔΥΝΟΣ, τυχοδιώκτης, βασανισμένος, ἀλήτης, πὸ δυστυχισμένος ἀπ’ ὅλους τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, κ’ ἀπ’ αὐτὸν τὸν Γκόρνυ, τὸν Δαστογιέφσκι, τὸν Κνούτ Χάμψον, τὸν ‘Ιστράτι, εἶνε ἀσφαλὸς ὁ διάσημος ‘Αμερικανὸς μυθιστοριογράφος Τζάκ Λόντον, ὁ ‘μέγας ἀλήτης’ ὅπως τὸν ὀνομάζουν οἱ θαυμασταὶ του, ὁ ἄνθρωπος ὁ δόποιος, κ’ ὅταν ἀκόμη ἔγινε διάσημος καὶ πλούσιος, ἐξακολούθησε νὰ ζῆ περιπλανώμε-

νος σὲ τέσσερα ἀκρά τῆς γῆς.
‘Ο Τζάκ Λόντον γεννήθηκε τὸ 1876 στὸν ‘Αγιο Φραγκίσκο τῆς Καλιφορνίας. ‘Ο πατέρας του ἦταν ἕνας ἀξεστος κτηνοτρόφος, ὁ ὅποιος, ἐπειδὴ δὲν ἐφίημοσε τὰ νέα συστήματα τῆς δουλειᾶ του, κατεστράφη οικονομικῶς λίγα χρόνια μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Τζάκ κ’ ἀναγκάστηκε νὰ μῆθ ὡς ἀπλοῦς ἐργάτης σ’ ἕνα ἐργοστάσιο ἑαυτομηχανῶν. Σὲ λίγον καιρὸ ὅμως ἀπῆσε τὴ δουλειὰ αὐτῆ καὶ ἐαυτοῦρισε στὴ ‘φόρμα’ (ἀγροκατοικία) του γιὰ νὰ ἐπιδοθῆ καὶ πάλι στὴν κτηνοτροφία. ‘Απέτυχε ὅμως καὶ σὲ λίγο ἐαναγύρισε καὶ πάλι στὴν πόλιν ὡς ἐργάτης. ‘Απὸ τότε ἄλλαξε κάθε τόσο ἐπάγγελμα, μεταβαίνον μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά του, ἀπὸ τὴν πόλιν στὴν ἐξοχὴ κ’ ἀπ’ τὴν ἐξοχὴ ἐαναγυρίζοντας στὴν πόλιν.

‘Ο Τζάκ ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἐφρῆστατος. Σὲ ἡλικία πέντε ἐτῶν ἤξερε νὰ διαβάξῃ πολὺ καλά κ’ ἡ ἀδελφή του ‘Ελίζα, ἡ ὅποια τὸν ἐλάτρει, ἀναφέρει ὅτι ὁ μικρὸς Τζάκ ἀπὸ μικρὸν κ’ ὅπου βρισκόταν εἶχε πάντα στὸ χέρι του ἕνα βιβλίο. ‘Η μικρὴ καρδιά του ὅμως διψοῦσε γιὰ σοργὴ, τὴν ὁποία δὲν ἐβρισκε πουθενά, οὕτε στὸν πατέρα του, ὁ ὅποιος φυσικὰ δὲν ἔδινε νὰ χαϊδεύοι αὐτὸ γινὸ του, οὕτε στὴ μητέρα του, ἡ ὅποια ἦταν μιά γυναίκα μελαγχολικὴ καὶ σχεδὸν μισανθρώπου χαρακτῆρος καὶ ἀπ’ τὴν ὅποια ὁ Τζάκ δὲν θυμάται νὰ δέχτηκε οὕτε ἕνα χεῖρ σ’ ὅλη τὴ ζωὴ του.

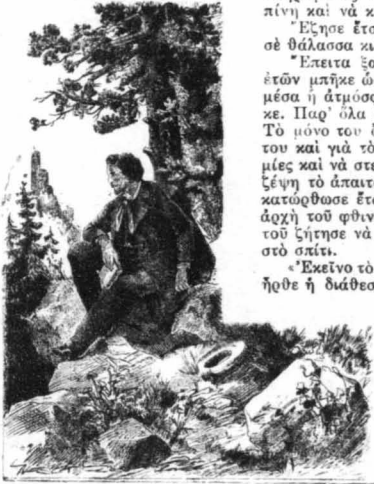
‘Απ’ τὰ μικρὰ του χρόνια ἦταν πάντα πειναρισμένος. Σὲ ἡλικία ἐπτά ἐτῶν ἐκλεψε μιά μέρα πὸν πεινούσε ὅπως πάντα, ἀπ’ τὸ καλαθάκι κῆποιου συμμαθητοῦ του ἕνα κομμάτι κρέας. Κ’ ὅταν τὸν ἀνακάλυψαν ἐνοίωσε τὸ σὴν ντροπὴ γιὰ τὴν πράξιν του ἐκείνη, ὅστε σ’ ὅλη του τὴ ζωὴ ἀισθανότανε τῆφρες καὶ μάλιστα πίστευε πως ἡ Μοῖρα τὸν κατέρχεσε κατόπι μὲ τὸσὴ ἐπιμονὴ γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ γιὰ τὴν πράξιν του ἐκείνη.

Σὲ ἡλικία δέκα ἐτῶν πῆγαινε καθημερινὸς στὴν Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη, ὅπου περνοῦσε ὅλες του σχεδὸν τὶς ὥρες διαβάζοντας. ‘Εδίαβαξε τόσο πολὺ καὶ τόσο ἐντατικὰ, ὅστε ἔπαθαν τὰ μάτια του καὶ ἔγινε νευρασθενικός.

σκῆψιν αὐτὴ ἐνοίωσε νὰ τῆς ἐρχεται τρέλλα. Κατέβασε βιαστικὰ τὸ κροσταλλένου γλάμι ποὺ παρῶσθον. ‘Ηθελε νὰ ριξῆ καὶ δικὸ τῆς στὴ γρηθὴ. ‘Αλλὰ τί; Τὸ ὄραματισμένον μαντηλάκι τῆς; ἦταν πάρα-πολὺ ἀφοματισμένον. Τὸ μπουκέτο τοῦ κοροῦ τῆς; ἦταν πολὺ...κοκκιώστικο. Τότε μὲς’ στὴν ‘ἀπελπισία τῆς δὲν βρήκε νὰ πετάξῃ ἄλλο παρὰ μιά κροστικὴ μικροῦ παιδοῦ:

— Μαμά! Μαμά!... φωνάζε.
‘Η γρηθὴ ἀεκλητικὴ κῆταξε μὲ περιφροσιν τὴν ὄραία ἐκείνη κυρία ποὺ τῆς ἔκανε νοήματα ἀπ’ τὸ παρῶσθον τοῦ βαγονιοῦ τῆς. Δὲν τὴν ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενον κίνησιν κ’ αὐτὴ τὸ χέρι τῆς, καὶ ἕνα ἀόριστο χαμόγελο φάνηκε στὶς γονιές τοῦ ἐεδοντάρικου στόματός τῆς.
‘Εν τῷ μεταξύ τὸ τραῖνο ἀπομακρυνόταν ὀλοσχωῶς καὶ ἡ Βέρθα καθὼς ἐκοιβε γιὰ νὰ ἰδῆ ἀκόμη μιά φορὰ—ἴσως τελευταία—τὴ γρηθὴ, δὲν ἀκούσθη τὸ Ζάκ ποὺ εἶχε σηκωθεῖ καὶ πλησιάζει καὶ κεινὸς σὲ πᾶσθον.
— Δὲν εἶσαι καθόλου ὄραία σήμερον, Βερθούλα μου, τῆς εἶπε.
— ‘Ας, μὴ μὲ κυττάξῃς ἔτσι, περίμενε νὰ κἀνω τὴν τουαλέτα μου.
Κ’ ἐπῆγε πρὸς τὸ λαβωμένον τῆς καμπίνας τῆς γιὰ νὰ κούψῃ δὺο χονδρὰ δάκρυα ποὺ ἔστασαν ἀπ’ τὰ μάτια τῆς...

GEORGES POURCEL

‘Εντομεταῦ ἐπῆγαινε καὶ στὸ σχολεῖο ὅπου οἱ συμμαθηταὶ του, ἐπειδὴ φοροῦσε πάντοτε ρούχα παλὰ καὶ τριμμένα, τὸν ἐφώσταν ‘κουρευλῆ’.

‘Η παιδικὴ του ἡλικία, μορθεῖ κανεῖς νὰ πῆ, ὅτι τελείωσε μόλις ἔγινε δέκα ἐτῶν, γιὰτὸ ὁ μικρὸς Τζάκ οἕτηκε στὴ βιοπάλη. Γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειά του ἔγινε πρῶτῶ ἐφημεριοδότης. Ἐυνοῦσε στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, πῆγαινε στὸ πρακτοεῖο γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πρωῖνά φῦλλα καὶ γὰ τὰ πούλησῃ ὡς τὶς ἐφτάμιου, ὁπότε, τελειώνοντας, πῆγαινε στὸ σχολεῖο. Τὸ βράδυ πάλι, μόλις σκόλαξε ἀπ’ τὸ σχολεῖο, ἐξαναπῆγαινε στὸ πρακτοεῖο γιὰ νὰ πάρῃ καὶ νὰ πούλησῃ τὶς ἐσπερίνες ἐφημεριδῆς.

‘Απὸ ἐφημεριοδότης, σὲ ἡλικία ὀδῶτα ἐτῶν, ἔγινε γρασοῖν σὲ διάφορα μάρ, ἔπειτα πλανόδιος παγοτοπότης, ἔπειτα πλανόδιος κανοπώλης κ.λ.π. ‘Ολα τὰ χηρήματα ποὺ κέρδιζε ἀπ’ τὴ δουλειὰ του τὰ παρῶσθιν ἀμέσως στοὺς γονεῖς του χωρὶς νὰ κρατήσῃ αὐτὶς οὕτε πεντάρη. Σὲ ἡλικία δεκατριῶν ἐτῶν κατορθώσασε νὰ τελειώσῃ τὶς σπουδὲς του ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν ὑπερβολικὰ κακοκινήμενος, τράπηκε νὰ παρουσιασθῆ στὶς ἐξετάσεις κ’ ἔτσι δὲν πῆρε ἀπολυτήριον.

‘Απὸ τότε ἀρχίζε ἡ ναυτικὴ καὶ τυχοδιωκτικὴ ζωὴ τῆς. Μὲ τὴν ἐλπίδα πως θὰ κατάσθαινε νὰ κερδίσῃ χηρήματα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γονεῖς του, πῆγαινε ὡς ναυτὴς σ’ ἕνα μικρὸ πειρατικὸ πλοιο, τὸ ὅποιο τὸ πλῆρωμα ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἀνθρώπους τὸν σχοῖνου καὶ τοῦ παλουκοῦ. Γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλόθων οἱ ἄλλοι ἀδελφὲς τοῦ πλῆρωματος ποὺ ἦταν τόσο μικρὸς, ὁ Τζάκ ἀρχισε κ’ αὐτὸς νὰ πῆνῃ καὶ νὰ κερζῆ μαζὺ τῶν.

Ἐτῆσε ἔτσι δὺο ὀλόκληρα χηρήνια γρηζόντας, ἀπὸ θαλάσσο σὲ θαλάσσο κ’ ἀπὸ κίνδυνον σὲ κίνδυνον.

Ἐπειτα ἐαναγύρισε στὴ στεριά καὶ σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν πῆγαινε ὡς ἐργάτης σ’ ἕνα ἐργοστάσιο κοναερίων. Ἐκεῖ μέσα ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἀνθυγιεινὴ καὶ ἡ ὑγεία του κλονίστηκε. Παρ’ ὅλα οὗτῶ ὅμως ἐξακολούθησε νὰ δουλεύῃ δὺο ἐκκλῆ. Τὸ μόνο ποὺ δνεῖρο ἦταν ν’ ἀποκτήσῃ μιά βάρκα ἐντελῶς δική του καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀρχισε νὰ κἀνῃ αἱματηρῆς οικονομίες καὶ νὰ στερεταῖ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ψωμὶ του γιὰ νὰ μῆζῃν τὸ ἀπαιτούμενον ποσό. Μέσα σ’ ἕνα ὀλόκληρον καλοκαίρι κατορθώσασε ἔτσι νὰ οἰκονομήσῃ ὄχτῶ δολλάρια. ‘Αλλὰ στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοποροῦ ἐμφανίστηκε ἕνα βράδυ ἡ μητέρα του καὶ τοῦ ζήτησε ποὺ τῆς δώσει, ὅσα χηρήματα εἶχε, γιὰτι εἶχαν ἀνάγκη στὸ σπίτι.

‘Ἐκείνο τὸ βράδυ, ἔγραψε ἀργότερα ὁ Τζάκ Λόντον, μοῦ ἤρθε ἡ διάθεσις νὰ σκοταθῶ.

‘Ἐδωσε ὅμως τὰ ὄχτῶ δολλάρια στὴ μητέρα του καὶ ἀποφάσισε νὰ βρῆ ἄλλο προσδοροῦ ἐπάγγελμα. Μὰ ἡ θάλασσο τὸν τραβῶσε πάντοτε. Γι’ αὐτὸ μαζὺ μ’ ἕναν φίλο του καὶ μιά κοπέλλα τῆς ἡλικίας του πῆραν κροφὰ ἕνα καὶκὶ ποὺ ἀνῆκε σὲ πειρατὰς καὶ ἔργασαν κ’ οἱ τρεῖς γιὰ πειρατικὴ ἐκπατεία. Γύρισε μαζὺ τοὺς πολλοὺς μῆνες σὲ διάφορες θάλασσας, ἔως ὅτου ἕνα πρωῖ—ἔπειτα ἀπὸ μιά βραδυὰ τρομακτικῶν ὀργίων—βρέθηκε σὲ μιά ἀκρογιαλιά μὲ τὸ καὶκὶ σπασμένον καὶ μὲ τὶς τρεῖς ἀδέιες.

Τότε γνωρίστηκε μ’ ἕναν διάσημον ἀρχιπειρατῆ, μὲ τὸν ὅποιο συνεργάσθηκε ἐπὶ πολὺν καιρὸ στὶς πὸν τολμηρῆς κ’ ἐπικίνδυνες ἐπιχειρήσεις. Ἐπειτα μάλιστα μ’ αὐτὸν καὶ πῆγε μ’ ἕναν ἄλλον. Ἐτῆσε ἔτσι ἐπὶ ἄρκετα χηρήνια τὴ ζωὴ τὸν πειρατοῦ, κ’ ὅπως ἔλεγε ἀργότερα ὁ ἴδιος, ἡ περίοδος ἐκείνη ἦταν ἡ πὸ ἐπιχωροῦστικὴ τῆς ζωῆς του. Σημειώσθον ὅτι σ’ ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ, γιὰ τὶς ὥρες τῆς ἀναπαύσεως του, κλεινόταν στὴν κουκέτα του καὶ διαβάζε ἀπλῆστος στὸ φῶς ἕνος κεριοῦ.

‘Οταν ὅμως ἔπειτα ἀπὸ ὀρεκτὸν καιρὸ ἐγκατέλειπε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πειρατοῦ καὶ ἐαναγύρισε στὴν ἔρηρα, δυσκολεύθηκε πάρα πολὺ νὰ βρῆ δουλειά. ‘Η οἰκογένειά του πεινούσε τότε χηριολεκτικῶς καὶ γ’ αὐτὸ κατορθώσασε καὶ μῆνη ὡς ἐργάτης σὲ κάποιο ἐργοστάσιο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη συνέβη ἕνα πειρατικὸ πλοῖο νὰ ἔκανε νὰ πειραποιοῦσῃ κάποιος τὰ φιλολογικῶν τῶν ὄνειρα. ‘Η μητέρα του διαβάσασε μὰ μέρα τὴν ἀγγελία ἕνος περιοδικοῦ ποὺ προεκήρως ἕναν πρωτότυπον διαγωνισμό. Προσκαλοῖσε τοὺς ἀναγιάστες τοὺς νὰ γράψουν ὁ καθένας μὰ δραματικὴ καὶ πραγματικὴ περιπέτια τῆς ζωῆς του, μὲ τὴν δῆλωσι αὐτὴ ἡ καλύτερες ἀρτηγῆσεις θὰ βρεθεῖσθαι καὶ θὰ δημοσιευθοῖν. Πῆγε λοιπὸν, βρήκε τὸν Τζάκ καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ γράψῃ μὰ ἀπ’ τὶς περιπέτιες του.

‘Ο Τζάκ, παρ’ ὅλη τὴν ἐλαοειτικὰ κοιποαστικὴ δουλειὰ ποὺ ἔκανε στὸ ἐργοστάσιο, καθῶσιν κ’ ἔγραψε ἕνα θαλασσινὸ διήγημα μὲ τὸν τίτλο: ‘Ενας ‘κρυφὸς τὸν ‘Ιαπωνικὸν πῆλαγος, καὶ τὸ ἐστειλε στὸ περιοδικὸ. Φανασθῶσῃ τὴν ἐκπληξὴ του ὅταν ἐμαθε πως τὸ διήγημα του πῆρε, τὸ πρῶτον βροβεῖο. Τὴν ἐπιχὴ ἐκείνη ὁ Τζάκ Λόντον ἦταν μόλις δεκαεπτά χρονῶν!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ Β’ μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Τζάκ Λόντον.